

C. Sage: Det vil vistnok findes paa sin Plads, at jeg i Korthed gør Rede for Hovedtrækkene i det foreliggende lille Lovforslag. Det Emne, som det omhandler, tør maaste antages at være noget fremmed for en Del af Tingets Medlemmer. Som det er omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget, er Initiativet til dets Fremkomst udgaet fra Forretningskredse her i Landet, og for et Par Aars Tid siden overdrog den daværende Justitsminister to af vort Lands skarpsindigste Jurister at udarbejde et Forslag om dette Emne. Paa Grundlag heraf agtede da Regeringen i forrige Samling at forelægge et Lovforslag for Rigsdagen, men undlod at gøre det, idet der fra norsk og svensk Side fremkom Ønske om, at der skulde søges tilvejebragt en fælles scandinavisk Lovgivning paa dette Omraade. Der blev da sidste Sommer nedsat en scandinavisk Kommission, som enedes om et Forslag, der i det væsentlige støttede sig til det tidligere fra dansk Side udarbejdede Udkast. Dette Forslag, som derefter har været Genstand for Under søgelse og er blevet godkendt dels her i Landet af Grossererforeningens Komite og af Sø- og Handelsretten, dels i Sverige af Højesteret, er det, som nu med saa Vædringer er forelagt Rigsdagen. Forslaget fremtræder altsaa som et Led i den fælles scandinaviske Lovgivning, som i den sidste Snæs Aar er tilvejebragt paa vigtige økonomiske Omraader. Vi have jo faaet et fælles scandinavisk Møntsystem, en fælles Veksellov, en fælles Lov om Varemærker, en fælles Søllov. Det her foreliggende Lovforslag slutter sig meget nær til Vekselloven og er paa en Maade at betragte som et Supplement til denne. De Forslag, som fremlægges i Danmark og Norge, ere i alt væsentligt overensstemmende; der fremkommer selvfølgelig nogle Afvigelser af Hensyn til de forskellige Processregler i de to Lande og af Hensyn til Stempelovgivningen og lignende; endvidere paa et enkelt Punkt, dette Lovforslags § 16. stiller det danske Forslag sig fra det norske; men i øvrigt er der nøje Overensstemmelse. Det svenske Forslag, hvis endelige Tekst jeg ikke fuldt ud kender, indeholder maaste yderligere et Par Afvigelser paa enkelte Punkter; men det er i alt Fald Afvigelser, som ere uden al væsentlig Betydning. Der vil saaledes ved Vedtagelsen af disse Forslag paa dette Omraade være tilvejebragt en fælles scandinavisk Lovgivning.

Det Emne, som Lovforslaget omhandler, er Sigtanvisninger, det vil sige Pengaanvisninger, som ere betalbare ved Forevisning. Særlig omhandler det den Art af saadanne Anvisninger, som i Forretningsslivet kendes

under den engelske Benævnelse Check, hvorved er at forståa en Anvisning, som trækkes paa et disponibelt Tilgodehavende, hvilket atter i Reglen vil sige et Tilgodehavende hos en Bank eller en Bankier. Disse Anvisningers forretningsmæssige Formaal er at tjene som Betalingsmiddel i Stedet for rede Penge. Det er jo en meget væsentlig Fordel, en Formindstelse af Risiko og en Besparelse af Udgift og Ulejlighed, at kunne indsætte sine Penge i et Bankinstitut og afgøre sine Betalinger ved at trække en Anvisning paa dette i Stedet for at skulle bruge kontante Penge. Dette Betalingsmiddel bliver jo derfor ogsaa efterhaanden stadig almindeligere anvendt, ikke blot inden for den egentlige Forretningsverden, men ogsaa af Publikum i Almindelighed. Der er vistnok saa Medlemmer af Tinget, som ikke gennem personlig Praksis kende denne Brug af Anvisninger, som ikke enten hos en Bank eller en Sparekasse, være sig til personligt Brug eller i Egenkab af Bestyrelsesmedlemmer i en eller anden Forretning, have faaet udelevret et Hæfte Anvisningsblanketter, og have afgjort Betalinger, i større eller mindre Omfang, ved at trække saadanne Anvisninger. Det er da klart, at efterhaanden som Benyttelsen af dette Betalingsmiddel er bleven stadig mere almindelig og har faaet større Betydning i den hele Økonomi, trænges der til faste, bestemte Lovregler desangaaende. Forholdet er det, at i vor Lovgivning findes der saa godt som ingen direkte Bestemmelser vedrørende Anvisninger. Hvad der maa antages at gælde med Hensyn til Udstederens Ansvar, med Hensyn til Endosserernes Ansvar o. s. v., maa i det væsentlige udledes af almindelige Retsprincipper, idet der ikke hos os, og heller ikke i de to andre scandinaviske Lande, findes nogen positiv Lovgivning om dette Emne. Det er klart, at dette kan give Anledning til megen Usikkerhed i paakommende Tilfælde, og det er derfor naurligt, at man nu søger at ordne hele dette Forhold ved bestemt Lov. Saa vidt muligt er Lovforslaget bygget i nøje Tilslutning til den allerede bestaaende fælles scandinaviske Veksellov. Afvigelserne ere væsentlig givne ved den forskellige Karakter af en Veksel og en Anvisning. En Veksel er, som bekendt, et Kreditpapir. Ved Hjælp af en Veksel kan man rejse Penge, man kan laane paa den. En Anvisning eller Check har derimod efter sit Væsen ingen saadan Opgave. Dens Formaal er kun det at være Betalingsmiddel, at tjene til at overføre en Pengesum fra den betalende til Modtageren uden Brug af kontante Penge. Deraf følger, at der paa adskillige Punkter maa fastsættes